

Sygn. akt I C 778/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Adamczewska

Protokolant: sekr. sąd. Klaudia Cholewińska

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2019 roku w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **U. 3 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko **R. G.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 778/19

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 października 2018 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od R. G. kwoty 801,29 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwaną i (...) sp. z o.o. łączyła umowa pożyczki, na podstawie której pozwanej zostały udzielone środki pieniężne, które miała zwrócić z prowizją w terminie uzgodnionym w umowie. Pozwana nie regulowała płatności, zatem pożyczkodawca skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy, przez co uległa ona rozwiązaniu, zaś cała należność stała się wymagalna. Wierzytelność ta została następnie przelana na rzecz powoda.

(pozew – k. 4 – 8)

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 13 listopada 2018 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, jednakże został on uchylony z uwagi na niemożność doręczenia korespondencji, zaś sprawa została przekazana do Sądu Rejonowego w Zgierzu.

(nakaz zapłaty – k. 9, postanowienie – k. 14)

Na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 roku nikt się nie stawił, a pozwany R. G. nie zajął stanowiska w sprawie

(protokół rozprawy – k. 77)

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2016 roku (...) sp. z o.o. i R. G. zawarli umowę określającą warunki udzielania pozwanemu pożyczek gotówkowych i już tego samego dnia przelała na rachunek bankowy pozwanej kwotę 600,00 zł wskazując w tytule przelewu: „wyplata zgodnie z umową nr (...)”

(wydruk umowy z załącznikami – k. 50 – 64, potwierdzenia przelewów – k. 65 i 66)

W dniu 27 grudnia 2017 roku (...) sp. z o.o. i U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarli umowę cesji. Spółka oświadczyła, że przysługują jej wierzytelności szczegółowo określone w papierowej wersji załącznika nr 1 stanowiącego integralną część umowy, który zostanie przekazany w dniu podpisania umowy w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi, przy czym wykaz wierzytelności stanowiących przedmiot cesji miał być sporządzony również w formie zapisu elektronicznego utrwalonego na płycie CD, DVD lub dysku zewnętrznego. Na mocy tej umowy spółka przelała na rzecz powoda m.in. wierzytelność przysługującą jej wobec pozwanego wynikającą z umowy nr (...).

(odpis umowy cesji z załącznikami – k. 29 – 39, odpis wyciągu z załącznika nr 1 – k. 23)

Nabywca uiszczył cenę za zakupione wierzytelności.

(kopia oświadczenia – k. 40, potwierdzenia przelewów – k. 41, 42)

W dniu 22 października 2018 roku U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych oznaczony numerem (...), w którym stwierdził, iż nabył od (...) sp. z o.o. wymagalną wierzytelność wobec dłużnika R. G. z tytułu umowy o numerze (...), na którą składa się kapitał w kwocie 600,00 zł, odsetki w kwocie 56,20 zł i koszty w kwocie 145,09 zł.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu – k. 19)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie przywołanych powyżej dowodów, które uznał za wiarygodne.

Nadto Sąd pominął kopię zawiadomienia o cesji wierzytelności i kopię wypowiedzenia umowy, które zostały złożone bez żadnego potwierdzenia nadania go stronie pozwanej, a nadto zostały skierowane na nieprawidłowy adres R. G..

Ponadto Sąd odmówił waloru wiarygodności wydrukowi z elektronicznego załącznika do umowy cesji. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że uprawnienie do sporządzania wyciągów przyznano jedynie notariuszom. W myśl art. 79 pkt 7 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku Prawo o notariacie – notariusz sporządza wypisy, odpisy i wyciągi dokumentów, a z kolei na podstawie art. 96 pkt 2 ustawy – Prawo o notariacie, notariusz poświadcza zgodność odpisu, wyciągu i kopii z okazanym dokumentem. Art. 129 § 2 k.p.c. nie umożliwia pełnomocnikowi tworzenia wyciągu z dokumentów, a wyłącznie umożliwia potwierdzenie za zgodność odpisu dokumentu w formie i treści identycznej z oryginałem. Oznacza to, że kserokopia dokumentu zawierająca oświadczenie radcy prawnego o jej zgodności z oryginałem może być uznana za dokument, ale tylko jeżeli stanowi odwzorowanie oryginału. Nadto jak wynika z samej umowy wykaz wierzytelności został zawarty w pisemnym załączniku nr 1 przekazanym nabywcy przy chwili zawarcia umowy. Dodatkowo wykaz ten miał być sporządzony w formie elektronicznej, jednakże zapis § 1 wprost świadczy o tym, iż wykaz elektroniczny nie miał być samodzielnym wykazem, a tylko powtórzeniem wykazu papierowego – podpisanego przez osoby uprawnione, które podpisały również umowę cesji. Tymczasem z załączonego przez powoda „papierowego” wyciągu z załącznika, podpisanego przez osoby upoważnione do reprezentacji stron wynika, iż (...) sp. z o.o. przelała na Fundusz wierzytelność z tytułu umowy pożyczki numer (...), a nie jak wskazuje wykaz elektroniczny – (...), zaś powód nie wykazał, ażeby kiedykolwiek doszło np. do sprostowania „papierowego” załącznika.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wówczas wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Co jednak istotne – domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda nie obowiązuje, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości, zaś uzasadnione wątpliwości mogą powstać wtedy, gdy wskazują one na brak legitymacji procesowej powoda.

W ocenie Sądu twierdzenia powoda, z których wywodził on swoje roszczenie ocenić należało jako budzące uzasadnione wątpliwości, a w konsekwencji nie zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego uwzględniającego powództwo. Co prawda pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, a tym samym nie zakwestionował dochodzonego roszczenia, jednak nie oznacza to jeszcze, że Sąd zobligowany jest w takim stanie, zgodnie z treścią przepisu art. 230 k.p.c. do uznania faktu przejścia wierzytelności na powoda jako okoliczności przyznanej. Jak trafnie wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swego wyroku z dnia 8 maja 1998 roku (sygn. akt I CKU 34/98, Lex nr 1224928) „domniemanie zgodności twierdzeń faktycznych powoda z prawdziwym stanem rzeczy ma szczególnie charakter, albowiem bezczynność pozwanego jest tu, w pewnym sensie, przyznaniem okoliczności przytoczonych w pozwie; fakty przyznane w procesie nie wymagają dowodu tylko wtedy, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy”. Innymi słowy, to zawsze sąd musi ocenić istnienie podstawy faktycznej żądania w aspekcie twierdzeń oraz dowodów zgłoszonych przez powoda, gdyż przepis art. 230 k.p.c. odwołuje się przecież do „wyników całej rozprawy”.

Podkreślić w tym miejscu należy, że dla osiągnięcia celu procesu zawsze konieczne jest, aby powód był uprawniony do żądania udzielenia ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten ostatni - zobowiązany do zaspokojenia dochodzonego roszczenia. Obie strony muszą więc do przedmiotu sporu pozostawać w określonym przez prawo materialne stosunku, gdyż tylko z takiego stosunku wynika uprawnienie do występowania w procesie w charakterze strony, nazywane legitymacją procesową, która stanowi przesłankę pozytywnego zakończenia procesu.

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, tj. jedną z okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej i aby ochrona prawna mogła być udzielona z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba uprawniona. Takim uprawnieniem jest właśnie legitymacja procesowa czynna (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 17 maja 2005 roku, sygn. akt I ACa 1202/04, Lex nr 175186). Wykazanie legitymacji procesowej czynnej powinno mieć miejsce w fazie składania pozwu i tym samym - stanowić wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważenie zasadności roszczenia.

W niniejszej sprawie powód dla wykazania swej legitymacji czynnej złożył do akt odpis umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) sp. z o.o. Umowa ta w zakresie wykazu zbytych wierzytelności wprost odwoływała się do „papierowego” załącznika nr 1 stanowiącego wykaz przelewanych wierzytelności, z którego wynika, że pożyczkodawca przelał na Fundusz wierzytelność, ale nie wynikającą z umowy nr (...) (z której to Fundusz dochodzi zapłaty w niniejszym procesie), lecz z umowy (...).

Na marginesie wskazać należy, że o skuteczności cesji wierzytelności przywoływanej przez powoda w uzasadnieniu żądania nie może świadczyć załączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych. Trzeba bowiem pamiętać, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146 poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt P 1/2010). Z powyższym wnioskiem koresponduje treść powołanego art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 19 kwietnia 2013 roku, a zatem wyciąg z ksiąg rachunkowych ma walor wyłącznie dokumentu prywatnego i dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Poza tym – wyciąg ten odnosi się do umowy pożyczki nr (...), pomimo iż przedmiotem cesji była wierzytelność z umowy pożyczki nr (...).

Reasumując – powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem powód nie zdołał wykazać, aby skutecznie nabył dochodzoną w tym procesie wierzytelność, choć to właśnie jego obciążał ciężar dowodu w tym zakresie.

Mając to na względzie, Sąd orzekł jak w sentencji.